net zoo hard als zij verlangde, dat wist Loesje zeker.

En terwijl Loesje sprak met haar poppen over den vader, die weg was, lag de Moeder stil op den divan, en dacht en dacht, zooals ze al zoovele weken en maanden gedacht had aan haar groote verdriet. Ze kòn niet spelen met Loesje, zooals ze wel graag wilde, ze was misschien geen goede moeder, ze was ook geen goede vrouw geweest, zei de wereld. Ze had zichzelf leeren kennen in de maanden, dat haar man nu weg was, Paps, zooals Loesje altijd zei. „O Paps" kreunde ze zacht, en dieper drukte ze haar hoofd in de zijden divan-kussens. — Zij was altijd een verwend, heerschzuchtig persoontje geweest, en toen ze verloofd was met Dick, waren er ook al vaak onenigheden geweest. Maar ze dacht altijd, dat het wel beter zou gaan, als ze maar eens getrouwd was. Ze hielden toch immers van elkaar, o, ze hield dol, dol-veel van Dick. Maar toen ze getrouwd waren, ging het niet beter. Ze huiverde even, toen ze eraan dacht, hoe gauw ze ontdekt hadden, dat ze niet bij elkaar pasten. Zij met haar nonchalance irriteerde Dicks correctheid voortdurend, maar het ergste was, dat hun beider heerschzuchtige naturen voortdurend in botsing kwamen. Ze kòn het optreden van Dick niet uitstaan, dan werd ze direct stuursch of driftig. En wat een scènes waren er al geweest . . . En wat haar altijd doldriftig maakte, was, dat ze wist, dat Dick de sympathie van allen had, van hun kennissen-kring, ja, zelfs van haar ouders. Dick wist zich te beheerschen, toonde de wereld altijd hetzelfde rustige, kalme gezicht. Dick werd geprezen om zijn zakenkennis, om zijn ferm optreden in de zaak, om de gezonde ideeën, die hij had, en zij . . . zij werd overal excentriek, eigenzinnig, trotsch gevonden. O, ze wist het wel, dat de kennissen Dick beklaagden en haar veroordeelden. Hun ongelukkig leven was geen geheim gebleven, zooals Dick gewild had. En dat was haar schuld. Ze had zich nooit kunnen beheerschen.

Na een scène thuis was ze in gezelschap òf opvallend stil, òf abnormaal vroolijk, òf ze flirtte met heeren, die haar totaal niets interesseerden, en Dick, Dick waar ze toch alleen van hield, negligeerde ze beleedigend.

Toen Loesje geboren moest worden, ging het goed. Dick was lief en zacht en verdroeg al haar grillen en kwam tegemoet aan al haar buitensporige eischen. Maar toen Loesje er was, vervreemdden ze van elkaar. Dick hield dol van Loesje, die, toen ze grooter werd, veel meer met Paps babbelde, en vèel vertrouwelijker met Paps was dan met haar. O, ze voelde het wel dat Loesje veel meer van Dick hield, en als het heldere stemmetje zong: „Daar komt Paps" en de vlugge voetjes naar de deur holden om toch gauw bij Paps te zijn, dan werd ze jaloersch, jaloersch op de groote innigheid tusschen Dick en Loesje.

Als dan later Loesje binnenkwam op Paps schouder, en de krulletjes zoo hèel dicht tegen het donkere, ferme gezicht waren aangedrukt, dan keek ze koud naar het lieve tooneeltje en knikte stuursch tegen Dick, ofschoon haar heele hart verlangde, er naar smachtte, om opgenomen te worden in hun groote vertrouwelijkheid, in hun groote liefde.

En zòo was het langzamerhand gekomen, dat Dick en zij zòo ver, zòo ver van elkaar afstonden, dat de kloof niet meer te overbruggen scheen. En toen was die ander gekomen. Nerveus streek de slanke hand het haar uit de oogen, en woelde in de schitterend gebloemde, zachte divan-kussens.

O, die ander, die ouder was dan zij, die kalme, rustige persoonlijkheid, zoo geheel het tegendeel van haar. Ze logeerde bij kennissen van Dick en haar, waar ze haar ook het eerst ontmoetten. Dick sprak vèel met haar, dien eersten avond, en op weg naar huis zei hij enthousiast: „Vind je die Emma Faessen niet echt sympathiek?" — „Ik vind haar leelijk en oud" had ze minachtend gezegd, en Dick had verder gezwegen. En tòch was ze jaloersch geweest, en de avonden wanneer ze met elkaar in aanraking kwamen, en ze Dick en die andere in rustig-vertrouwelijk gesprek zag, waren een marteling voor haar. Dan ging ze in 't oogloopend flirten om Dick te ergeren. Wat een onhoudbare tijd was dàt geweest! Tot de dag kwam, waaraan ze niet dan met een rilling terug kon denken. 's Middags was ze boodschappen gaan doen, alleen, ze had zich verlaat, en haastte zich naar huis. Toen had ze opeens voor zich uit Dick en die ander zien loopen in druk vertrouwelijk gesprek. Eerst was ze blijven staan, omdat ze dacht niet verder te kunnen, toen had ze den eersten, den besten atax aangeroepen, en was zòo thuisgekomen. Ze had gèen gedachten meer. Ze zag alleen Dick en die ander, aldoor Dick en die ander. En toen Dick, na wat haar een eeuwigheid scheen, thuiskwam, was ze uitgebarsten. Alles wat ze kon zeggen om Dick te kwetsen en te beleedigen, hàd ze gezegd, tot Dick opeens bruusk inviel: „Maar wat wil je toch van me? Is dat nu alleen, omdat ik met Emma Faessen gewandeld heb?"

„Gewandeld" . . . ze had schamper gelachen, en toen opeens minachtend-kalm gezegd: „Het kan me feitelijk ook niets schelen, met wie je wàndelt hoor! Het laat me koud, wat jij doet!"

„Meen je dat, meen je dat, zeg?"

„Ja zeker. Wou je het nog eens hooren? Het is me totaal onverschillig, wat jij uitvoert, hoor!" En tergend-kalm de bloemen verschikkend in een vaas, had ze herhaald, „totàal onverschillig."

— Den volgenden dag zei hij haar, dat hij naar Indië ging, om daar voor zijn zaak nieuwe connecties aan te knoopen. Toen hij het zei, koud, ongenaakbaar, had het hart haar in de keel geklopt van angst, dat hij weg zou gaan, voor goed. En bijna heesch had ze gevraagd: „Wanneer kom je terug?" — „Als je me noodig hebt." Waarom had ze toen niet gezegd dat ze hem noodig had, dat ze hem altijd noodig zou hebben, haar flinken sterken man, dat ze niets, niets was zonder hem? Waarom had ze inplaats daarvan minachtend haar mondhoeken naar beneden getrokken, een gewoonte van haar, waarmee ze Dick altijd ergerde? Ze wist het niet, ze wist het niet, en weer zei ze zacht-verlangend: „O Paps" — En verder doorleefde ze alle bijzonderheden van die laatste dagen samen.

Hoe de twee weken, die hij nog bleef, druk voorbij gingen met pakken en het in orde brengen van zijn zaken in Holland, hoe hij steeds vermeed met haar alleen te zijn. Tot twee dagen voor zijn vertrek. Toen was hij binnengekomen voor de thee, en was op den divan gaan liggen, waar zij nu lag, en had zijn zwarte hoofd gedrukt in de kussens, waarin zij nu haar verlangen uitsnikte, en had haar aangezien met zijn mooie, donkere oogen, lang en ernstig. Waarom was ze tòen niet naar hem toegegaan, en bij hem neergeknield, en waarom had ze hem toen niet toegefluisterd, dat ze haar best zou doen, beter en liever voor hem te zijn, als hij maar bleef, bleef bij Loesje en haar. Ze was zòo nerveus geweest, dat ze de zilveren suikertang bijna fijn kneep in haar handen, en opeens, — het was of een ander het zei — had ze gezegd: „Ga je alleen?"

„Hoe bedoel je?" vroeg hij nog verwonderd.

„Nu, ik dacht, dat je misschien je sympathie meenam."

„Bah, wat min", was zijn eenig antwoord. En hij had haar alleen gelaten met het bewustzijn, dat ze haar kans tot verzoening verworpen had.

En toen hij twee dagen daarna vertrok, had Loesje zòo gehuild, dat Paps wegging, dat hij zich opeens bruusk had omgekeerd, maar ze had nog wel zijn krampachtigen, drogen snik gehoord.

Daarna wist ze heel weinig meer. Ze had heele dagen in volslagenapathie op den divan gelegen. Zich met niets bemoeiend. Haar Moeder was komen logeeren. Het had haar koud gelaten, en ze had zich stug in zichzelf teruggetrokken. Tot zijn eerste brief kwam, een kort, zakelijk schrijven, met alleen aan het slot eenige lieve woordjes voor Loesje. Eerst had ze den brief woest verfrommeld, en toen was de reactie gekomen, en had ze gehuild, gehuild, tot ze niet meer kon. En wat haar Moeder ook gedaan had om haar te kalmeeren, niets hielp, tot opeens de woorden tot haar doordrongen: „Ik zal Dick schrijven, dat hij terug moet komen, want zòo gaat het niet langer." Toen was ze opeens kalm geworden, heel kalm, en nadrukkelijk had ze gezegd: „Wanneer U dàt doet, Moeder, dan ga ik direct weg, direct, en u ziet me niet terug."

En daarna was ze kalm geworden, had later met haar Moeder visites gemaakt, overal ingaand op de belangstellende vragen naar Dick. „Ja, het ging hem heel goed. De reis was schitterend." „Wanneer hij terugkwam?" — „O, dat wist ze nog niet." — „Of ze zich niet alleen gevoelde?" — „Ja zeker, maar ze had toch altijd Loesje." —

En zoo gingen de dagen monotoon voorbij. Juffrouw Faessen bracht haar afscheidsvisite. Ze wilde eerst belet geven, maar ze bedacht zich en ontving haar vriendelijk. Ze kòn het ook, want ze was niet jaloersch meer, op niemand. Ze voelde niets meer dan alleen een groeiend, steeds groeiend verlangen naar Dick. — Toen vertrok haar Moeder, en ze bleef over met Loesje, die aanhankelijk en lief was, maar een klein, gesloten natuurtje, dat weinig met haar over Paps sprak. En toch vaak was Loesje haar te druk, want het liefst lag ze op haar divan te droomen en te denken aan Dick. Nu was hij vier maanden weg en ze kreeg met elke mail zijn zakelijke brieven, met nooit een lief, teeder woordje voor haar, waarop ze steeds kort antwoordde, dat zij en Loesje het heel goed maakten. Maar.... en energiek richtte ze zich op.... in haar schrijfbureautje lag haar dagboek,

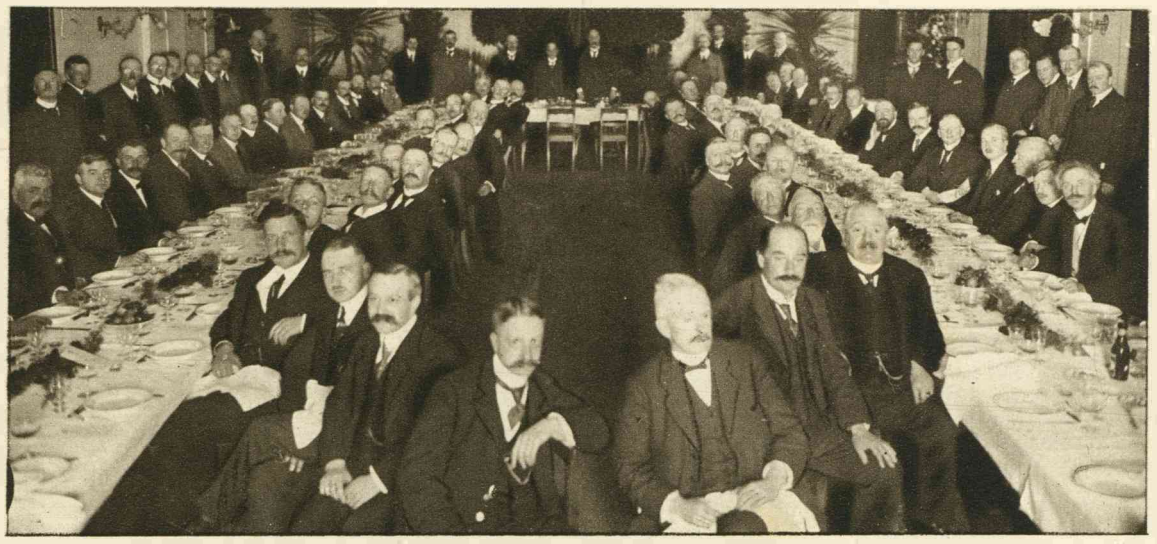
NEDERLANDSCHE BOND VOOR VROUWENKIESRECHT.

Te 's-Gravenhage had op 13 dezer een Propaganda-kunstavond van dezen Bond plaats waarop een toepasselijk blijspel van de hand van Mej. M. Wessels „De Notabelen van Stikkum" door het dilettanten-Igezelschap „Fritomya" werd opgevoerd. Hierboven een kijkje in de goed gevulde za al. *(foto „Rembrandt").*

BELGISCHE GEINTERNEERDE STUDENTEN AAN DE TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

Ongeveer een vijftigtal Belgische geïnterneerden, die in hun land technische studenten waren, zijn in de gelegenheid gesteld, de lessen te volgen aan de Technische Hoogeschool te Delft. Zij zijn gehuisvest in de „Tent" in het Agnetapark aldaar, door de directie van de Gist- en Spiritusfabriek te hunner beschikking gesteld. Op onze foto ziet men dit gebouwtje rechts op den achtergrond. *(foto „Rembrandt")*

VEREENIGING VAN NEDERL. WERKGEVERS.

Dinsdag hield de Vereeniging van Nederl. Werkgevers in de „Harmonie" te Groningen haar jaarvergadering, die door een honderdtal leden bezocht was. *(V.F.B.)*